

forskellig Maade med hende og erklærede, at hun „stod“ lige til Forbedringshuset — paa den Maade, en dansk Overbetjent kan sige saadant noget, er det egnet til at gøre Indtryk —, men hvis hun tilstod, var der Chance for at slippe betydeligt billigere. Hun tilstod saa, men tilstod, at hun havde taget 3 Kr., og hun var kun sigtet for at have taget 2 Kr. Saa blev den formentlig bestjaalne taget i Forhør, og hun hævdede stadig, at hun kun havde mistet 2 Kr. Det var jo et meget vanskeligt Dilemma for Dommeren at klare; der skulde jo gerne bringes Overensstemmelse til Veje mellem de to Forklaringer. Det blev der nu, saa vidt jeg har kunnet se, ikke, men derimod blev Pigen, efter at have siddet 3 Maaneder i Varetægtsarrest, sigtet for at have stjaalet disse 2 Kr., dømt, Sagen blev appelleret til Overretten, der stadfæstede Dommen, og gik til Højesteret, der egentlig ogsaa stadfæstede Dommen, men dog gav en lille Nedsættelse i Straffen. Hun maa altsaa efter den menneskelige Retfærdigheds Begreber antages at være skyldig; men jeg spørger: Kunde man ikke vente af denne Dommer, at han kunde have faaet denne Sag om 2 Kr. opklaret uden at holde Pigen 3 Maaneder i Varetægtsarrest? Er det ikke at ødsle med Varetægtsarresten? Er det ikke at øve Misbrug med Varetægtsarresten? Det forekommer mig i hvert Fald, at det er næsten at ødsle med Menneskeskæbner at holde et Menneske arresteret i saa lang Tid for en Sigtelse om 2 Kr. Naturligvis er det ikke min Mening at sige, at hun saa skal gaa fri, hvis hun virkelig har stjaalet; thi ogsaa jeg mener, at den effektive Efterforskning af Forbrydelser virker i den almindelige Retssikkerheds Tjeneste; men mit Krav er, at en saadan Sag skal kunne oplyses tilstrækkeligt, uden at man behøver at anvende Varetægtsarrest paa den Maade, som det her er gjort.

Jeg skal, som sagt, ikke nævne flere Eksempler, skønt de kunde forøges i stort Tal, naar man havde Adgang til at se de forskellige Retssager, som verserer for Retten her og ude i Landet mellem Aar og Dag. Men det er navnlig under Hensyn til, at vi fortsat lever under saadanne Tilstande, og at der ikke spores den mindste Forandring i vore Dommeres Opfattelse

af, hvornaar Varetægtsarresten kan og bør anvendes og hvornaar ikke, det er navnlig paa Grundlag deraf, at jeg stærkt vilde beklage, om de Rygter skulde tale sandt, der siger, at Retsreformens Ikrafttræden og Træden ud i Livet skulde udskydes, og derfor vilde jeg meget gerne have det stærkt og eftertrykkeligt dementeret af den højtærede Justitsminister, at noget saadant paatænkes. Under disse Omstændigheder synes jeg tværtimod, det gælder om at sætte al Kraft ind paa at faa Retsreformen ført ud i Livet saa hurtigt som muligt. § 1021 i Retsplejeloven nævner som den yderste Frist den 1. Oktober 1919; jeg synes, vi burde sætte al Kraft ind paa at faa Reformen gennemført endnu tidligere, hvis det paa nogen Maade kan lade sig gøre, men i hvert Fald bør det ske til den Tid.

Jeg vil ligeledes paa denne Baggrund rette en Henstilling til den højtærede Justitsminister. Det er jo venteligt, at der ved Retsreformens Ikrafttræden vil gaa en Del Dommere af, saaledes at der vil blive udnævnt en Del nye, og jeg vil da indstændigt bede den højtærede Justitsminister have Opmærksomheden henvendt paa, at der udnævnes Folk, som har et andet Syn paa Varetægtsarrestens Anvendelse, end det synes, vore nuværende Dommere har. Det maa sikkert kunne lade sig gøre at finde Folk, der ikke har den Opfattelse, at Varetægtsarrest bør anvendes i saa vid Udstrækning som muligt. Det maa være Folk af en anden Slags, der bliver Dommere herefter, for ellers er jeg bange for, at det, vi har tilsigtet ved Retsreformen, let vil blive forfusket. En af Grundene til, at vi omsider naaede til Ende med Forhandlingerne om Retsreformen, var jo navnlig den udstrakte Brug af Varetægtsarrest og alle de Retsskandaler, vi havde haft her i Landet i de senere Aar. Det har i alt Fald været mægtigt medvirkende til at skabe den Stemning, hvoraf Retsreformen fremgik, og jeg vil være ængstelig for, at vi ikke faar denne gamle Aand med Misbrug af Varetægtsarrest udryddet, hvis vi ikke fremdeles stiller os kraftigt paa Vagt overfor dette Spørgsmaal. Derfor vil jeg, som sagt, bede den højtærede Justitsminister gøre, hvad han kan, for til Dommere at faa udnævnt Folk, som er